

Een Israëliet tot Christus gebracht.

<https://hdl.handle.net/1874/354603>

22.

3

EEN ISRAËLIET
TOT
CHRISTUS GEBRACHT.

TE ROTTERDAM,
BIJ M. WYT & ZONEN.

1866.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Een Israëliet tot Christus gebracht.

Een Israëliet tot Christus gebracht. Wekt niet dat opschrift boven dit stukje uwe aandacht, lezer? Een Israëliet, een die behoorde tot het aloude volk Gods, tot hen voor wie de zegeningen van het Messias-rijk allereerst bestemd waren, maar die ze verworpen hebben, die den Belofde aan de vaderen, den Heer der heerlijkheid aan het kruis genageld en gedood hebben. En zulk een tot Christus gebracht, dat is: voor Hem gewonnen, in Hem geloovende, in Hem zijn Messias erkennende, en daardoor den hoogsten vrede, den vrede met God deelachtig geworden. Waarlijk, indien wij eenigszins belangstellen in de uitbreiding van het Godsrijk, indien wij Israël niet kunnen gadeslaan dan met diep medelijden omdat het nog immer de gevolgen zijner Christus-verwerping ondervindt, indien de nakomelingen van den vader der geloovigen ons waarlijk beminden zijn om der vaderen wil, dan zal het bericht aangaande een Israëliet, die in Jezus van Nazareth zijn Zalig-

maker en Heer leerde erkennen, met ingenomenheid door ons ontvangen worden.

Wij weten uit de Schrift, dat God groote dingen met Israël voor heeft. *God heeft zijn volk niet verstooten, hetwelk Hij te voren gekend heeft. Ook zij, indien zij in het ongeloof niet blijven, zullen ingeënt worden; want God is machtig om hen weder in te enten* (Rom. xi: 2^a, 23). Nog wel blijft het gros der Joodsche natie in ongeloof volharden, maar wat God beloofd heeft, zal geschieden, want Hij is getrouw en *de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk*. Hij heeft alle wegen en middelen in Zijne hand, om ook Israël tot bekeering te brengen en Hij kent zijnen tijd. Niet de Pinksterdag alleen doet ons zien, dat er *een overblijfsel is geworden, naar de verkiezing der genade*. Ook latere tijden, ook onze dagen hebben dat overtuigend gestaafd. Elke Jood, die den geloove gehoorzaam werd, is een bewijs voor de trouw van Gods beloften en voor de almacht van Hem, die steenen harten kan verbreken, en het gemoed, hoe ook met vooroordeelen bebolwerkt tot overtuiging der waarheid van het Evangelie kan brengen.

Ook de persoon, van wien in dit stukje gesproken wordt, doet ons de leiding van God met hen die Hij tot geloof wil brengen, aanbeddend bewonderen. Het verhaal, hier medegedeeld, be-

hoort niet tot onzen tijd. Neen, het dagteekent uit den vroegsten tijd van de Christelijke kerk. Het verplaatst ons in de vierde eeuw na de geboorte van Christus, toen het Christendom reeds vele overwinningen had behaald en na een tijd van heftige vervolging, rust genieten mocht. Het brengt ons in kennis, niet alleen met den bekeerden Israëliet, maar ook met een uitnemenden dienaar van Christus, die in de hand des Heeren, het gezegende werktuig was om velen voor het Christendom te winnen. Maar genoeg ter inleiding; ons verhaal spreekt voor zich zelf en behoeft geene verdere aanbeveling.

Onder de mannen, die in de vierde eeuw onzer christelijke jaartelling tot zegen waren voor de kerk van Christus, behoort ook *BASILIUS DE GROOTE*. In het jaar 330 werd hij te *Caesarea* geboren en was onder acht broeders en zusters de oudste der zonen. Zoowel zijn vader als zijne moeder *EMMELIA* onderscheidden zich door godsvrucht. Vooral de laatste en zijne grootmoeder aan 's vaders zijde, *MACRINA*, strooiden in het kinderlijk gemoed de zaden van het christendom. Zijne eerste studiën volbracht hij te *Caesarea*, waar hij in kennis kwam met *GREGORIUS van Nazianzus*, die later zijn boezem-

vriend werd. Eerst zette hij te *Konstantinopel*, daarna te *Athene* zijne studiën voort. En onder deze kwam het besluit bij hem tot rijpheid zich aan den dienst van God en de waarheid te wijden. Na geruimen tijd gereisd en vervolgens drie jaren in eenzame afzondering te hebben doorgebracht, riep de bisschop van *Caesarea* hem tot den dienst der kerk, en wijdde hem tot presbijter, en in het jaar 370 beklom hij zelf den bisschoppelijken zetel, hoewel niet zonder sterken tegenstand, dien hij echter door zachtmoedigheid en vergevensgezindheid wist te overwinnen. Slechts 8 jaren mocht hij in deze betrekking werkzaam zijn, daar hij reeds den 1 Januari 379 bezweek, diep betreurd door velen, die hem als een getrouwen herder der kerk hadden leeren kennen en liefhebben.

Ten tijde nu, dat hij bisschop van *Caesarea* was, leefde aldaar een Jood, met name JOSEPH, die als natuur- en geneeskundige zoo beroemd was, dat geen ander geneesheer des lands met hem kon vergeleken worden. Vooral had deze JOSEPH een helder inzicht omtrent den afloop van krankheden. Als hij bij ongeneselijke zieken geroepen werd, wist hij uit de bewegingen van den pols en uit andere verschijnselen den tijd van sterven, drie, ja soms vijf dagen vooruit te

bepalen. Geen wonder dat de roem zijner geleerdheid en ervaring verre verbreid was; maar geen wonder ook, dat hij voor andere geneesheeren en hunnen aanhang een voorwerp van nijd en haat was.

BASILIUS DE GROOTE, die in zijn studietijd zich ijverig op de wijsbegeerte en natuurkunde had toegelegd, gevoelde zich tot dezen man getrokken en ging veel met hem om. In weêrwil hunner verschillende geloofsovertuiging, hadden zij elkander als vrienden lief. En BASILIUS koesterde den wensch, ja de vaste hoop, waarvan hij menigmaal tot zijn vriend sprak, dat deze nog eenmaal Jezus Christus als zijn Heer en Heiland belijden en in Zijnen naam gedoopt worden zou. Maar zoo vaak BASILIUS van deze zijne verwachting sprak, verzekerde de Jood, dat hiervan niets komen zou, daar hij zich vast had voorgenomen in het geloof zijner vaders te blijven leven en eens te sterven. En ofschoon onze bisschop, die door groote welsprekendheid uitmuntte, zich vaak alle moeite gaf, om zijnen vriend te bewijzen, dat Christus het begin en het einde der geschiedenis, het verlangen en de hoop aller volkeren, de vervulling der wet was, toch bleef JOSEPH onbewogen. Hij volhardde bij zijne overtuiging en zijn oor was gesloten voor alles wat zijn vriend bijbracht om hem tot Christus te leiden.

Daar naderde het einde van BASILIUS. Niet zoo-

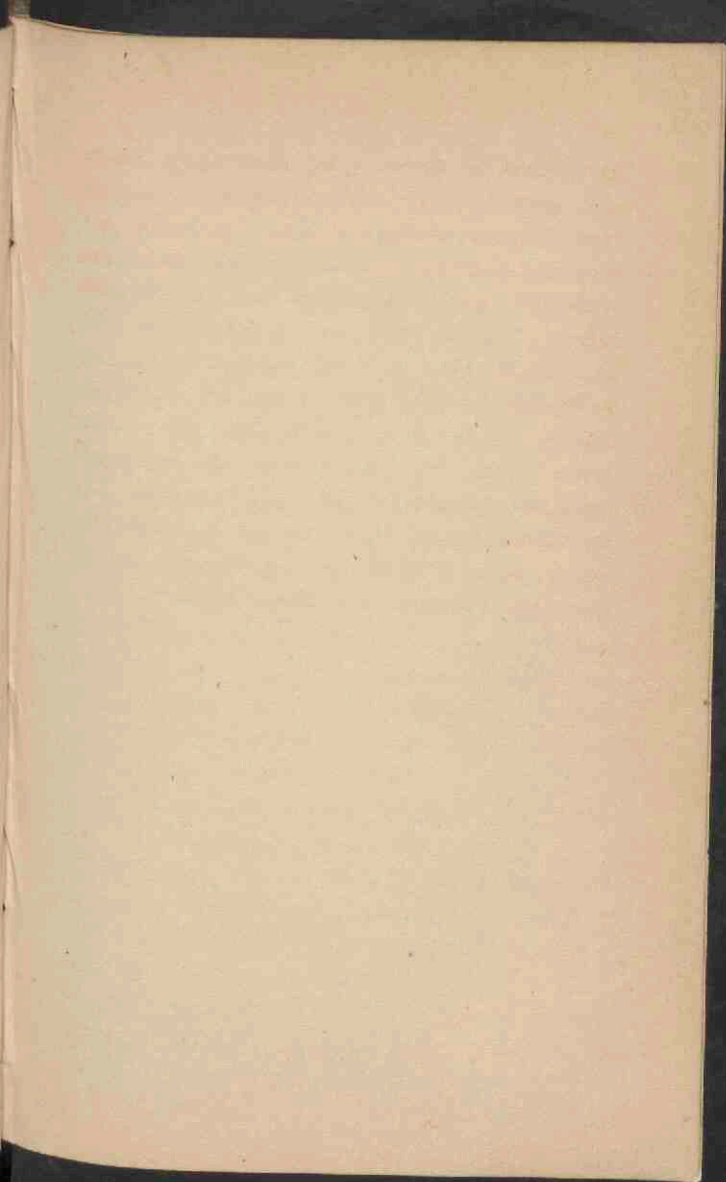
dra gevoelde hij dit, of hij liet JOSEPH tot zich roepen, voorgevende dat hij hem over zijn lichamelijken toestand wilde raadplegen. De Jood kwam, beschouwde den stervende en voelde zijn pols. BASILIUS vroeg lachend: »zeg, wat dunkt u wel van mijne krankheid?" - Maar JOSEPH wendde zich diep bewogen tot de omstanders en zeide: »bereidt u en doet wat gij noodig mogt achten, want zijn einde is nabij." Toen sprak de bisschop: »hoe! zou ik niet tot morgen in leven kunnen blijven?" - De geneesheer hernam: »Mijnheer! dit kan niet geschieden; met de eene zon zal heden eene andere ondergaan; - BASILIUS DE GROOTE zal den volgenden morgen niet meer beleven. Indien mijnheer dus nog eenige schikking voor de kerk of de zijnen te maken heeft, moet hij zich haasten, want over een uur zal hij niet meer leven." - De stervende zeide daarop: »hoe dan, indien ik tot morgen-middag blijf leven?" - »Dan," zoo antwoordde JOSEPH wel verzekerd van zijne zaak, »dan zou ik willen sterven." - »Ja," sprak BASILIUS, »sterven, afsterven der zonde en des ongeloofs, en leven voor den Heer Jezus, die ook tot redding van uwe ziel mensch geworden en aan het kruis gestorven is." - De Jood gevoelde, hoe goed zijn stervende vriend het met hem meende en antwoordde daarom: »welaan, mijnheer! het

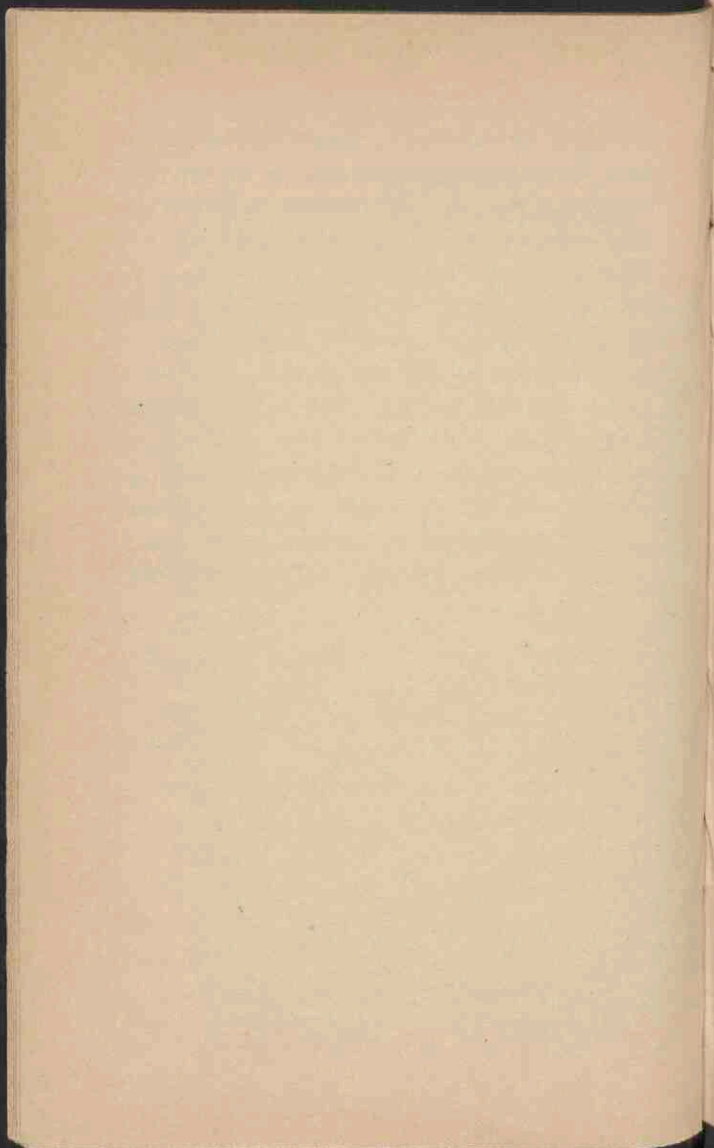
zij zoo; wanneer dit tot uwe rust kan dienen, zoo beloof ik u, dat, indien uw leven tot morgen wordt verlengd, ik mij zal laten doopen in den naam van Hem, die alleen door een wonder van goddelijke almacht, het hart dat reeds bijna stilstaat, op nieuw doen kloppen en aan het gebroken oog de aanschouwing van het licht hergeven kan." Nu vertrok JOSEPH, maar BASILIUS vouwde de reeds stijfgeworden handen en bad: » Heere Jezus! Gij die aan dit ellendige lichaam leven en adem geschonken en mij krachten gegeven hebt om dien adem menig jaar in Uwen dienst en tot het aanwinnen van zielen voor Uw heilig rijk te gebruiken, schenk Gij aan de stervende leden nog voor eenige uren leven en adem, opdat ook de ziel van dezen man Uw heil, o mijn God! en Uwe zaligheid deelachtig worde!"

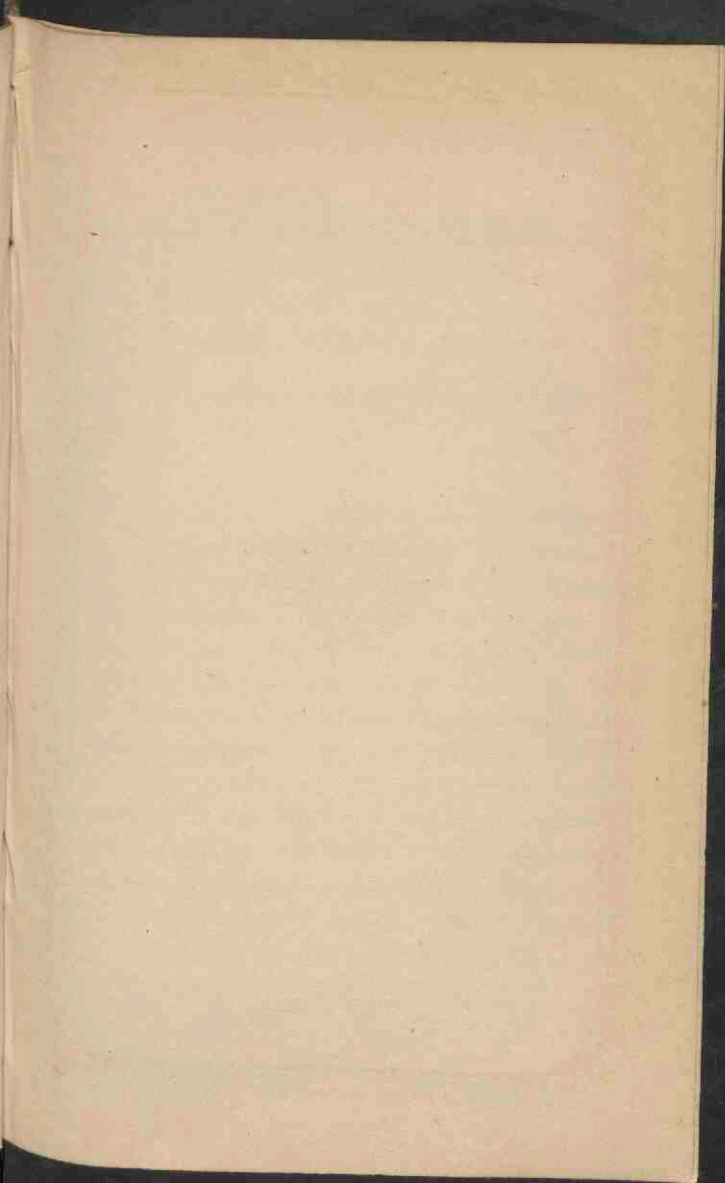
De volgende morgen brak aan, BASILIUS leefde nog en beval den geneesheer te roepen. Deze wilde niet gelooven wat de bode hem zeide. Wel drong hem zijne veeljarige vriendschap met den bisschop om met den bode mede te gaan; doch hij ging in de vaste meening, dat men hem door het zien van den geliefde doode, tot omhelzing van het christendom wilde bewegen. Maar toen hij in de kamer van den zieke kwam en BASILIUS nog levende, hem met zijne gewone vriendelijkheid

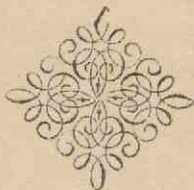
den dienst des Heeren. Zoo heeft hij de kracht zijns geloofs in zijn leven getoond. Ook deze Israëliet bleek in den echten zin des woords een zoon van Abraham¹, den vader der geloovigen, den vriend van God te zijn. Eere dien getrouwen belijder! Eere den man, die in des Heeren hand het middel was, om dezen Israëliet tot Christus te brengen. In hem zien wij wat het geloof vermag en hoe het geloovig gebed niet wordt afgewezen. Maar eere bovenal Hem, die het geloof van zijnen dienstknecht niet heeft beschaamd. Ons vertrouwen zij op Hem, die niet laat varen de werken zijner handen, die zijne dienaren sterkt, zijne zaak handhaaft, zijn Rijk uitbreidt.

Prijs 5 Cent.